

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **W. H.**, st. přísl. Čína, zast. zák. zást. matkou, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Praha 1, Václavské nám. 21, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.9.2011, č.j. MV – 5796-6/SO-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, oddělení povolování pobytu (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 1.11.2010 č.j. CPPH-041105/CI-2010-60, jímž byla zamítnuta její žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

V odůvodnění pak odvolací správní orgán zrekapituloval průběh správního řízení a mimo jiné uvedl, že dne 14.5.2010 byla podána pro nezletilou žalobkyni u správního orgánu I. stupně žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b odst. 1 v návaznosti na § 15 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb.

Z předloženého spisu je podle žalovaného patrné, že rodiče žalobkyně na území České republiky vstoupili nelegálně. Matce byl dne 25.1.2010 pobyt legalizován vydáním povolení k přechodnému pobytu. Pobyt jí byl udělen na základě skutečnosti, že k žádosti předložila rodný list syna J. J., nar. X, st. přísl. Česká republika, jehož otcem je v dokladu zapsán státní

občan České republiky pan J. J. Otec nezletilý pan W. J. ke dni vydání napadeného rozhodnutí měl pobyt legalizován podáním žádosti o povolení k přechodnému pobytu, o které nebylo do vydání žalobou napadeného rozhodnutí pravomocně rozhodnuto. Dne 30.6.2010 požádal zástupce nezletilý, aby žádost byla posuzována podle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť žadatelka (žalobkyně) sdílí společnou domácnost s občanem České republiky. Správní orgán I. stupně opakovaně vyzval žalobkyni prostřednictvím její zákonné zástupkyně k předložení dokladu potvrzujícího splnění podmínky dle § 87b odst. 2 v návaznosti na § 87a odst. 2 s odkazem na § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Žalovaný konstatoval, že pro rozhodování posuzované věci je klíčová otázka, zda žadatelka je rodinným příslušníkem občana České republiky podle § 15a odst. 4 písm. b) a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. Shodně pak žalovaný se správním orgánem I. stupně dospěl k tomu, že doklad osvědčující skutečnost, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana České republiky, na základě něhož by jí mohlo být vydáno povolení k přechodnému pobytu, předložen nebyl. Žalovaný současně uvedl, že skutečnost, že se v konkrétním případě bude jednat o osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu s občanem Evropské unie, bude muset tato osoba správnímu orgánu nezpochybnitelným způsobem doložit, neboť důkazní břemeno zde má žadatel. Podle žalovaného nestačí k tomuto účelu použít formu čestného prohlášení. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že podle právních předpisů (v odůvodnění rozhodnutí uvedených) sourozenecký příbuzenský vztah nelze považovat za vztah, na jehož základě by žalobkyně byla považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle ust. § 15a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.

Žalovaný se dále nevyjádřil k námitce týkající se předložených fotografií, když zjistil, že ze spisového materiálu nijak nevyplývá, že by správnímu orgánu byly zmíněné fotografie doručeny. Současně žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. a účastníci řízení správně poučil, kdo může být rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán I. stupně tedy podle žalovaného postupoval v souladu se zákonem.

Žalobkyně v žalobě poukázala na to, že žalovaný ve věci postupoval v evidentním rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., tedy nejednal tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 zákona č. 500/2004 Sb. Podle žalobkyně z odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že bylo v průběhu řízení nepochybně doloženo, že skutečně žije ve společné domácnosti se svou matkou a svým nevlastním bratrem J. J., přičemž z uvedeného jednoznačně vyplývá, že vztah nevlastních sourozenců, resp. polorodých sourozenců, je evidentně vztahem rodinným či vztahem obdobným rodinnému.

Podle žalobkyně pokud správnímu orgánu je znám dostatečným způsobem skutkový stav věci, a to v souladu se zásadou materiální pravdy, je trvání na doložení dalšího písemného dokladu prokazujícího skutečnost, jež je objektivně průkazná, naprosto nadbytečné, nepřiměřeně účastníky zatěžující a takový postup je nepochybně možno označit za nezákonný přepjatý formalismus.

Žalobkyně měla také za to, že pokud správní orgán v rámci své snahy zjistit skutkový stav dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. vyzval účastníka řízení o doložení dalšího nadbytečného dokladu, přičemž tento požadavek navíc správní orgán ani dostatečně neobjasnil, resp. přijatelně a dostatečně rozumně nespecifikoval, o jaký konkrétní doklad by se mělo jednat, nelze považovat následné rozhodnutí, kterým byla žádost účastníka právě s ohledem na nedoložení takového nadbytečného a dostatečně nespecifikovaného dokladu

zamítnuta za zákonné. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 4 As 20/2007 ze dne 30.4.2008.

Podle žalobkyně rovněž žalovaný dostatečným způsobem nepopsal, na základě jakých konkrétních důvodů je nezbytné trvat na doložení dalšího formálního dokladu, resp. proč nebylo možno doložení tohoto dokladu nahradit provedením místního šetření na adrese místa bydliště či výsledkem matky žalobkyně, nebo proč nepostačovalo doložení fotografií, či konkrétně proč nelze uvedený vztah polorodých sourozenců považovat za vztah spadající do ust. § 15a zákona č. 326/1999Sb.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na své rozhodnutí a na svém stanovisku v něm vyjádřeném setrval. Podle žalovaného námitky žalobkyně neodpovídají skutečností, jež ze spisového materiálu vyplývají. Navrhl žalobu zamítnout.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty: Žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu ze dne 12.5.2010 vč. průvodního dopisu ze dne 12.5.2010; doklad o zajištění ubytování ze dne 7.5.2010; rodný list ze dne 4.11.2009; uvědomění Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, oddělení povolování pobytu o zahájení správního řízení ze dne 14.5.2010; výzva Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, oddělení povolování pobytu ze dne 25.5.2010 k odstranění nedostatků žádosti; žádost žalobkyně o prodloužení lhůty ze dne 28.5.2010; usnesení Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, oddělení povolování pobytu ze dne 3.6.2010; doložení dokladů ze dne 2.6.2010 - základní zdravotní pojištění cizinců (pojistná smlouva č. 1680634659), pojistka ze dne 2.6.2010, rodný list žalobkyně ze dne 4.11.2009, doklad o povolení k přechodnému pobytu na území ČR matky žalobkyně, prohlášení otce žalobkyně ze dne 16.2.2010; vyrozumění o možnosti seznámení s podklady ze dne 14.6.2010 a ze dne 24.8.2010; výzva Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, oddělení povolování pobytu ze dne 7.7.2010 k odstranění nedostatků žádosti; rodný list nezl. J. J. ze dne 4.3.2009; rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, oddělení povolování pobytu ze dne 1.11.2010 č.j.CPPH-041105/CI-2010-60; odvolání žalobkyně ze dne 16.11.2010 vč. jeho doplnění ze dne 30.11.2010; žalobou napadené rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8.9.2011 č.j. MV-5796-6/SO-2011.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Podle § 15a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

a) manžel,

b) rodič, jde-li o občana Evropské unie1b) mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,

- c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a
- d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

Podle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

V dané věci soud zastává názor, že především žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem byla povinna doložit, že je v postavení, které je definováno § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., tedy že jde o cizince (cizinku), který má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný stavu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Jestliže pak žalobkyně žádala o povolení k přechodnému pobytu s ohledem na tyto skutečnosti (§ 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.), bylo její povinností předmětné skutečnosti prokázat a to předložením důkazů, které by splnění těchto podmínek osvědčovaly, nebo alespoň jejich navržením. Soud má za to, že ze strany žalobkyně v průběhu řízení takto postupováno nebylo.

Žalobkyně tvrdila, že sdílí společnou domácnost se svou matkou a se svým nevlastním bratrem, který je občanem Evropské unie, nicméně tato skutečnost nepochybně doložena nebyla, ač se tak žalobkyně domnívá. Ze spisu je pak zřejmé, že v době, kdy byla žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podávána, jak žalobkyně, tak její nevlastní bratr J. J. byli v té době nezletilí, velmi nízkého věku, takže do jisté míry by bylo na místě očekávat, že děti takto malé sdílejí společnou domácnost se svou matkou, což obvykle tak bývá. Nicméně není však vyloučeno, aby buď jedno, nebo druhé dítě sdílelo společnou domácnost s druhým z rodičů, nebo s jakoukoliv jinou osobou případně, aby bylo v jakékoliv jiné péči. Jinými slovy, jenom ze samotné skutečnosti, že dvě děti mají společnou matku a že v době, kdy byla podána žádost žalobkyně, byly obě ve věku nepřevyšujícím dva a půl roku (žalobkyně 10 měsíců, Josef Jašek 25 měsíců), nelze učinit spolehlivý závěr o tom, že mezi těmito dětmi existuje trvalý vztah, obdobný vztahu rodinnému a že spolu žijí ve společné domácnosti. Bylo tedy na žalobkyni, aby předložila, nebo navrhla takové důkazy, které by tyto skutečnosti nepochybně doložily.

Z obsahu správního spisu je také zřejmé, že správní orgán žalobkyni k doložení skutečností uvedených v § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. vyzval a to několikrát, především pak výzvou ze dne 7.7.2010, kde výslovně požadoval předložení dokladu potvrzujícího splnění podmínek, tedy dokladu prokazujícího, že má žalobkyně s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný stavu rodinnému a že s ním žije ve společné domácnosti. Přičemž tedy byl rovněž v předmětné výzvě uveden příkladný výčet takových dokladů („např. evidenční list, finanční doklady o úhradě nákladů spojených s prostorem společné domácnosti, společné fotografie z domova, z dovolené, společné účtenky aj.“), které by tyto skutečnosti mohly doložit. Šlo, jak o doklady řekneme formální, tak i neformální. Bylo tedy možné, aby žalobkyně předložila nebo navrhla i důkazy jakékoliv jiné, které by podle jejího uvážení dokazovaly, že mezi ní a nezl. synem její matky existuje trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a že s ním žije ve společné domácnosti. Předmětná výzva není koncipována tak, že by orgán cizinecké policie vyžadoval od žalobkyně nějaký konkrétní jaksi přísně formalizovaný doklad, nebo veřejnou listinu, nebo cokoliv obdobného, ale naopak je

koncipována velmi volně, takže bylo jaksi dáno na vůli žalobkyně, respektive jejich zákonných zástupců, aby doložili takový doklad, jaký budou mít k dispozici a který bude podle jejich úvahy prokazovat tvrzené skutečnosti. Z obsahu správního spisu ale nelze zjistit, že by takový doklad byl předložen, nebo jakýkoliv důkaz v tomto smyslu navržen a že by žalobkyně v tomto směru vykazala jakoukoliv procesní aktivitu. Ve správním spise se nalézají pouze rodný list nezletilého polorodého bratra žalobkyně, předložený správnímu orgánu dne 22.7.2010, k němu však není doložena žádná zpráva, z níž by vyplývalo, co má tento rodný list dokládat a žádné další důkazy, ani důkazní návrhy ve spise evidovány nejsou, takže není zřejmé, že na výzvu bylo ze strany žalobkyně relevantně reagováno. Teprve až v doplnění odvolání ze dne 30.11.2010 proti prvoinstančnímu rozhodnutí se objevuje odkaz na to, že měly být v průběhu řízení předloženy nějaké fotografie prokazující „trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a sdílení společné domácnosti s občanem Evropské unie“, které by nepochybně mohly být takovým dokladem, který by osvědčoval existenci rodinného nebo trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému a případně tedy vedení společné domácnosti. Nicméně ve spise tyto fotografie nejsou založeny a není zřejmé, zda vůbec předloženy byly.

Dále žalobkyně v žalobě vytýkala výzvě správního orgánu ze dne 7.7.2010, že za onen vztah obdobný vztahu rodinnému považuje typicky vztah druha a družky. S čímž tedy žalobkyně obsáhle polemizuje. Je skutečností, že v předmětné výzvě taková úvaha, takové tvrzení orgánu cizinecké policie je, nicméně je tam, podle názoru soudu, opět uvedeno pouze příkladmo, rozhodně z něj nevyplývá, že by správní orgán odmítal považovat za takový obdobný vztah i jakýkoliv jiný vhodný stav mezi cizincem a občanem Evropské unie. Není to tedy tak, že by onen trvalý vztah, obdobný vztahu rodinnému, byl v pojetí správního orgánu omezen striktně na vztah jenom druha a družky.

Pokud pak jde o výtku žalobkyně, že její žádost byla zamítnuta striktně pouze s tím, že nedoložila doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a to aniž by žalovaný dostatečně podrobně specifikoval, jaký konkrétní doklad mají účastníci řízení vlastně doručit, tato námitka je nedůvodná v podstatě z již výše uvedených důvodů. Předmětná výzva ze dne 7.7.2010 není koncipována tak, že by bylo vyžadováno striktně předložení nějakého konkrétního, úzce formalizovaného dokladu, s nímž by otázka prokázání existence vztahu obdobnému rodinnému a vedení společné domácnosti jaksi stála a padala. Výčet dokladů, které by k osvědčení splnění podmínek § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. bylo možno doložit je ve výzvě uveden příkladmo a poměrně značně široce, takže bylo skutečně jenom na žalobkyni, jaké doklady předloží. Z konstatování na straně 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí pak nelze podle názoru soudu vyvozovat, právě v kontextu s předmětnou výzvou, jiný závěr, než že žalobkyně nejenom že nepředložila nějaký formální doklad, který by osvědčoval skutečnost, že žadatelka je rodinným příslušníkem občana České republiky, což by, a tady soud souhlasí se žalobkyní, v podstatě ani nebylo možné, protože žádné osvědčení, které by kupříkladu mělo povahu veřejné listiny osvědčující takový vztah z povahy věci prostě neexistuje, ale problém je v tom, že žalobkyně nepředložila vůbec žádný doklad, který by tuto skutečnost potvrzoval a to ani formální, ani neformální.

Za tohoto stavu věci však nezbylo žalovanému než žádost žalobkyně o povolení přechodného pobytu na území České republiky zamítnout, protože nebyla splněna tedy podmínka vyplývající z ust. § 15a odst. 4 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Soud znovu zdůrazňuje, že žalobkyně žádala o povolení k přechodnému pobytu z důvodu, že sdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie a má s ním tedy trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, bylo tedy na ní, aby svou procesní aktivitou tuto skutečnost doložila, buď tak, že

předloží potřebné důkazy, nebo navrhne provedení takových důkazů, v úvahu tedy přicházelo např. provedení místního šetření, nebo výslech sousedů, z nichž by bylo zřejmé, o jaké poměry v předmětné věci se jedná. Žalobkyně však nic takového nenavrhla, žádnou aktivitu v tomto smyslu nevyvinula a zůstala v této věci zcela nečinná. Za tohoto stavu věci pak jednak žalovaný nemohl vyhovět její žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a soud pak při konstatování této její nedostatečné aktivity pak nemohl vyhovět její žalobě.

Městský soud v Praze vzhledem ke shora uvedenému nepřisvědčil žádné z uplatněných námitek žalobkyně a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Z tohoto důvodu soud žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst.1 věta první s.ř.s., podle něhož by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle úspěchu ve věci náleželo žalovanému správnímu orgánu, tomu však žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly, a proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. prosince 2015

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: J.Válková